

פרק 45

הומניזם, חלק ג'

שירו של פוקס דעך לאיטו ללא-כלום.

הארי התיישב ממקום שוכבו על הדשא הקפוא, פוקס עדיין נח על כתפו.

שאיפות אוויר נשמעו מסביבו.

"הארי, אמר שיימוס בקול רועד, "אתה בסדר?"

שלוות עוף החול עדיין נחה עליו, נובעת יחד עם החום ממקום עומדו של פוקס. חום מתפשט בו, וגם זיכרון השיר, שנותר בחיים בנוכחותו של עוף החול. דברים נוראים קרו לו, מחשבות נוראות שחשב. הוא השיג מחדש זיכרון בלתי אפשרי, על אף שהסוהרסן גרם לו לחלל אותו. מילה מוזרה הדהדה בתודעתו. ואת כל זאת ניתן לדחות לאחר כך, כל עוד עוף החול ממשיך לזהור באדום וזהב מתחת לשמש השוקעת.

פוקס קירקר לעברו.

"משהו שעליי לעשות?" שאל הארי את פוקס. "מה?"

פוקס הטה את ראשו לעבר הסוהרסן.

הארי הביט באימה הבלתי ניתנת לצפייה שבכלוב, ואז שוב לעבר עוף החול, מבולבל.

"מר פוטר?" שאל קולה של מינרווה מקגונגל מאחוריו. "האם אתה בסדר?"

הארי נעמד על רגליו והסתובב.

מינרווה מקגונגל הביטה בו, נראית מודאגת מאוד; אלבוס דמבלדור, לצידה, בחן אותו בקפידה; פיליוס פליטיק נראה כאילו הוקל לו עמוקות; וכל התלמידים פשוט בהו.

"אני חושב שכן, פרופסור מקגונגל," הארי אמר ברוגע. הוא כמעט אמר מינרווה לפני שהצליח לעצור את עצמו. כל עוד פוקס על כתפו, הארי בסדר; ייתכן שהוא יקרוס ברגע שפוקס יעזוב, אבל איכשהו מחשבות כאלו לא נראו חשובות.

צריכות להיות תרועות, או אנחות רווחה, אבל נראה כאילו איש לא יודע מה לומר, אף לא אחד.

שלוות עוף החול השתהה.

הארי הסתובב לאחור. "הרמיוני?"

כל מי שהיה בליבו ולו השמץ הזעיר ביותר של רומנטיקה, עצר את נשימתו.

"אני לא ממש יודע איך להגיד תודה באדיבות," אמר הארי בשקט, "כמו שאני לא יודע איך להתנצל. כל מה שאני יכול לומר הוא שאם תהית האם זה היה הדבר הנכון לעשות, זה היה."

הילד והילדה הביטו זה בעיניו של זו.

"אני מצטער", אמר הארי. "על מה שיקרה להבא. אם יש משהו שאני יכול לעשות –"

"לא", השיבה הרמיוני, "אין. אבל זה בסדר." ואז היא פנתה מהארי והלכה, לעבר השביל שהוביל בחזרה להוגוורטס.

כמה בנות העיפו בהארי מבטים תוהים, ואז באו בעקבותיה. כשהלכו, ניתן היה לשמוע את השאלות הנלהבות מתחילות.

הארי הביט בהן כשעזבו, ואז הסתובב להביט בתלמידים האחרים. הם ראו אותו על הקרקע, צורח, ו...

פוקס ניקר את לחיו בעדינות.

...ויום אחד זה יעזור להם, להבין שהילד שנשאר בחיים יכול להיפגע, יכול לסבול. כך שכאשר הם ייפגעו ויסבלו, הם יזכרו שראו את הארי מתפתל על הקרקע, וידעו שהכאב והצרות שלהם לא אומרים שהם לעולם לא ישיגו דבר. האם המנהל חשב על כך, כשנתן לתלמידים להישאר ולצפות?

עיניו של הארי חזרו אל הגלימה הגבוהה והקרועה כמעט בהיסח הדעת, ובלי באמת להיות מודע לכך שהוא מדבר, הוא אמר, "הם לא אמורים היו צריכים להתקיים"

"אה", אמר קול יבש ומדויק. "חשבתי שתאמר זאת. צר לי מאוד לבשר לך, מר פוטר, שלא ניתן להרוג סוהרסנים. רבים ניסו."

"באמת?" שאל הארי, עדיין בהיסח הדעת. "מה הם ניסו?"

"ישנו לחש מסוים, מסוכן והרסני ביותר", אמר פרופסור קווירל, "אשר לא אנקוב בשמו כאן; לחש של אש מקוללת. בו תשתמש כדי להשמיד מכשיר עתיק כדוגמת מצנפת המיון. אין לו שום השפעה על סוהרסנים. הם אלמותיים."

"הם לא אלמותיים", אמר המנהל. המילים היו מדודות, המבט חד. "אין להם חיי נצח. הם פצעים בעולם, ותקיפת פצע רק מגדילה אותו."

"הם", אמר הארי. "נניח היית זורק אותו לשמש? הוא היה מושמד?"

"לזרוק אותו לשמש?" צייץ פרופסור פליטיק, ונראה כאילו הוא רוצה להתעלף.

"זה איננו סביר, מר פוטר", אמר פרופסור קווירל ביובש. "השמש גדולה מאוד, אחרי הכל; אני בספק אם לסוהרסן תהיה השפעה רבה עליה. אבל אין זו בדיקה שהייתי רוצה לערוך, ליתר ביטחון."

"אני מבין", אמר הארי.

פוקס קירקר בפעם אחרונה, כיסה את ראשו של הארי בכנפיו, ואז המריא. המריא ישירות לעבר הסוהרסן, צורח צרחה גדולה וחודרת שהידהדה במדשאה. ולפני שמישהו הספיק להגיב, פוקס נעלם בהבזק של אש.

השלווה נמוגה מעט.

הארי לקח נשימה עמוקה, ואז נשף.

"כן, אמר הארי, "עדיין חי."

שוב שתיקה הזו, שוב היעדר התרועות; נראה כאילו איש לא יודע כיצד להגיב –

"טוב לדעת שהתאוששת לגמרי," אמר פרופסור קווירל בנחרצות, כאילו להכחיש כל אפשרות אחרת. "עכשיו, אני מאמין שהעלמה רנסום הייתה הבאה בתור?"

זה עורר וויכוח מה, שבו פרופסור קווירל צדק וכל השאר טעו. המורה להתגוננות ציין שעל אף התחושות המובנות של כל המעורבים, ההסתברות שתאונה דומה תקרה לכל תלמיד אחר שואפת לאפס; לא כל שכן כעת, כשהם יודעים להימנע מסיכונים עם שרביטים. בנוסף, ישנם עוד תלמידים שצריכים לנסות את מזלם בהטלת פטרונס גשמי, או לפחות להכיר את תחושת הסוהרסן כדי שידעו לברוח, ולגלות את מידת הפגיעות שלהם...

בסוף התברר שדין תומאס ורון וויזלי מגריפינדור היו היחידים שנותרו שהיו מוכנים להתקרב לסוהרסן, מה שפישט את הוויכוח.

הארי העיף מבט נוסף לעבר הסוהרסן. המילה הדדה בתודעתו פעם נוספת.

בסדר, חשב הארי לעצמו, אם הסוהרסן הוא חידה, מהי התשובה?

ואז זה נהיה ברור.

הארי הביט בכלוב המוכתם קלות בחלודה.

הוא ראה את מה שנמצא מתחת לגלימה הגבוהה והקרועה.

אז זהו זה, אם כך.

פרופסור מקגונגל הגיעה ודיברה עם הארי. היא לא ראתה את החלקים הגרועים ביותר, אז בעיניה היה ניצוץ קל בלבד של דמעות. הארי אמר לה שהוא צריך לדבר איתה אחר כך ולשאול אותה שאלה שדחה כבר זמן מה, אבל שזה לא צריך לקרות ברגע זה, אם היא עסוקה. היא נראתה כאילו הופרעה באמצע משהו חשוב; והארי ציין זאת בפניה, ואמר שהיא באמת לא צריכה להרגיש רע אם תלך. זה זיכה אותו במבט חד, אבל אז היא עזבה בחיפזון, עם הבטחה שהם ידברו לאחר מכן.

דין תומאס הטיל שוב את הדוב שלו, אפילו בנוכחות הסוהרסן; ורון וויזלי העמיד מגן ראוי של ערפל זוהר. מה שסיים את היום, בעיניהם של כל המעורבים, ופרופסור פליטיק החל להוביל את התלמידים בחזרה להוגוורטס. כשהיה ברור שהארי מתכוון להישאר מאחור, פרופסור פליטיק הביט בו במבט חוקר; והארי, מצידו, הביט בדמבלדור במבט רב משמעות. הארי לא ידע מה פרופסור פליטיק הסיק מכך, אבל אחרי מבט אזהרה חד, ראש הבית שלו עזב.

וכך נשארו רק הארי, פרופסור קווירל, המנהל דמבלדור ושלישיית ההילאים.

מוטב היה להיפטר קודם מהשלישייה, אבל הארי לא הצליח לחשוב על דרך טובה לעשות זאת.

"בסדר," אמר ההילאי קומודו, "בואו ניקח אותו בחזרה."

"סלחו לי," אמר הארי. "הייתי רוצה ניסיון נוסף עם הסוהרסן."

בקשתו של הארי נתקלה בהתנגדות מזן ה-"אתה משוגע לגמרי," אם כי רק ההילאי בוטנארו אמר זאת בקול רם.

"פוקס אמר לי," אמר הארי.

זה לא התגבר על כל ההתנגדות, על אף מבט התדהמה שזה הפיק על פניו של דמבלדור. הוויכוח נמשך, והוא החל לשחוק את קצוות שלוות עוף החול שנותרה, מה שהרגיז את הארי, אבל רק מעט.

"תראו," אמר הארי, "אני די בטוח שאני יודע איפה טעיתי קודם. יש סוג מסוים של אדם שצריך להשתמש במחשבה חמימה ושמחה מסוג אחר. פשוט תנו לי לנסות, בסדר?"

גם זה לא הוכיח את עצמו כמשכנע.

"אני חושב," אמר פרופסור קווירל לבסוף, מביט בהארי בעיניים מצומצמות, "שאם לא ניתן לו לעשות זאת תחת השגחה, הוא עלול, בנקודה כזו או אחרת, להתגנב ולחפש סוהרסן משל עצמו. האם אני מאשים אותך על לא עוול בכפך, מר פוטר?"

השתררה שתיקה מזועזעת למשמע הדבר. זה נראה כמו זמן טוב לשלוף את הג'וקר שלו.

"לא אכפת לי אם המנהל ישאיר את הפטרונוס שלו," אמר הארי. משום שאהיה בנוכחות הסוהרסן כך או כך, עם או בלי פטרונוס.

השתרר בלבול למשמע דבריו, אפילו פרופסור קווירל נראה מבולבל; אבל המנהל נעתר לבסוף, משום שלא נראה סביר שהארי יכול להיפגע דרך ארבעה פטרונוסים.

אם הסוהרסן לא היה מצליח לחדור דרך הפטרונוס שלך במידה כזו או אחרת, לא היית רואה גבר עירום שכואב להביט בו...

הארי לא אמר זאת בקול רם, מסיבות ברורות.

והם החלו ללכת לעבר הסוהרסן.

"המנהל," אמר הארי, "נניח שהדלת למעונות רייבנקלו הייתה שואלת אותך את החידה הבאה: מה נמצא במרכז הסוהרסן? מה היית אומר?"

"פחד," אמר המנהל.

זו טעות מובנת למדי. הסוהרסן התקרב, והפחד השתלט עליך. הפחד כאב, הרגשת את הפחד מחליש אותך, רצית שהפחד ייעלם.

טבעי לחשוב שפחד הוא הבעיה.

אז הם הסיקו שסוהרסן הוא יצור של פחד טהור, שאין דבר לפחד ממנו מלבד הפחד עצמו, שהסוהרסן לא יכול לפגוע בך אם אתה לא מפחד...

אבל...

מה נמצא במרכז הסוהרסן?

פחד.

מה כה נורא עד שהתודעה מסרבת לראות אותו?

פחד.

מה לא ניתן להרוג?

פחד.

...זה לא מתאים בדיוק, ברגע שחשבת על כך.

אם כי ברור מדוע אנשים יהססו לחפש מעבר לתשובה הראשונה.

אנשים מבינים פחד.

אנשים ידעו מה הם אמורים לעשות עם פחד.

אז, כשאדם ניצב בפני סוהרסן, לשאול: 'מה אם הפחד הוא רק תופעת לוואי ולא הבעיה העיקרית?' זה לא בדיוק מנחם.

הם הגיעו קרוב מאוד לכלוב הסוהרסן שנשמר על ידי ארבעה פטרונוסים, כשנשמעו שאיפות חדות מצד שלושת ההילאים ופרופסור קווירל. כולם פנו להביט בסוהרסן, כאילו מקשיבים; על פניו של ההילאי גוריאנוף נראתה אימה.

ואז פרופסור קווירל הרים את ראשו, פניו קשות, וירק לעבר הסוהרסן.

"אני מניח שזה לא אוהב שטרפו חומק ממנו," אמר דמבלדור בשקט. "ובכן. אם יהיה בכך צורך, קווירינוס, תמיד תוכל למצוא מפלט בהוגוורטס."

"מה זה אמר?" שאל הארי.

כל האחרים הסתובבו להביט בו.

"לא שמעת את זה...?" שאל דמבלדור.

הארי הניד בראשו.

"זה אמר לי," אמר פרופסור קווירל, "שזה מכיר אותי, ושזה ישיג אותי יום אחד, היכן שלא אנסה להתחבא." פניו היו נוקשות, ולא הראו שום פחד.

"אה," אמר הארי. "לא הייתי דואג בנוגע לזה, פרופסור קווירל." זה לא כאילו סוהרסנים באמת יכולים לדבר, או לחשוב; הצורה שיש להם שאולה מהתודעה ומהציפייה שלך...

עכשיו כולם הביטו בו במבטים מאוד מוזרים. ההילאים הביטו בעצבנות זה בזה, בסוהרסן ובהארי.

והם עמדו בדיוק לפני כלוב הסוהרסן.

"הם פצעים בעולם," אמר הארי. "זה ניחוש פרוץ, אבל אני מנחש שמי שאמר זאת לראשונה היה גודריק גריפינדור."

"כן..." אמר דמבלדור. "איך ידעת?"

זו טעות נפוצה, חשב הארי, שכל הרציונליסטים הטובים ממויינים לרייבנקלו, ולא נשאר דבר לשאר הבתים. אין זה כך; להתמייין לרייבנקלו מעיד על כך שהמעלה הגדולה ביותר שלך היא סקרנות, תהייה ורצון לדעת את התשובה האמיתית. וזו אינה המעלה היחידה שרציונליסט צריך. לפעמים צריך עבודה קשה כדי לפתור בעיה, ולהתמיד בה למשך זמן מה. לפעמים צריך תכנית מתוחכמת כדי לפתור זאת. ולפעמים מה צריך יותר מכל כדי לראות את התשובה, הוא האומץ לעמוד בה...

מבטו של הארי עבר למה שנמצא מתחת לגלימה, אימה נוראה בהרבה מכל מומיה נרקבת. ייתכן שרוונה רייבנקלו ידעה, משום שזו חידה ברורה למדי ברגע שראית זאת כחידה.

וברור גם מדוע פטרונוסים הם חיות. החיות לא ידעו, ולכן היו מוגנות מפני הפחד.

אבל הארי ידע, ותמיד יידע, ולעולם לא יהיה מסוגל לשכוח. הוא ניסה ללמד את עצמו להתמודד עם המציאות מבלי להירתע, ואף על פי שהארי עוד לא השתלט לגמרי על האמנות הזו, עדיין נחרצו התלמים הללו בתודעתו, הרפלקס הנלמד להביט לעבר המחשבה הכואבת במקום הרחק ממנה. הארי לעולם לא יהיה מסוגל לשכוח בכך שיחשוב מחשבות חמימות ושמחות על משהו אחר, וזו הסיבה שהלחש לא עבד עבורו.

אז הארי יחשוב מחשבה חמימה ושמחה שאינה על משהו אחר.

הארי שלף את שרביטו שפרופסור פליטיק השיב לו, ועמד בעמידת המוצא של לחש הפטרונוס.

בתוך תודעתו, הארי זרק את שארית שלוות עוף החול, הניח בצד את המצב הרגוע, דמוי החלום, נזכר במקום זאת בצרחה החודרת של פוקס, ועורר את עצמו לקרב. קרא לכל הפיסות והמרכיבים שבו להתעורר. גייס בעצמו את כל הכוח שלחש הפטרונוס יכול לשאוב, כדי לשים את עצמו בצורת המחשבה הנכונה למחשבה החמימה והשמחה האחרונה; זכר את כל הדברים המוארים.

הספרים שאביו קנה, חיוכה של אימא כשהארי הכין לה כרטיס ליום האם, דבר מסוגנן שדרש חצי פאונד של חלקי אלקטרוניקה עודפים מהמוסך כדי שיאיר באורות קטנים וינגן נעימה קטנה, שהכין במשך שלושה ימים.

פרופסור מקגונגל אמרה לו שהוריו מתו בגבורה, מגינים עליו. והם אכן מתו בגבורה.

ההבנה שהרמיוני עומדת בקצב שלו ואפילו עוקפת אותו, שהם יכולים להיות יריבי אמת וידידי אמת.

להוציא את דראקו מהאפלה, לצפות בו נע לאט לעבר האור.

נוויל ושיימוס ולבנדר ודין וכל מי שהעריך אותו, כל מי שיילחם כדי להגן עליו אם משהו יאיים על הוגוורטס.

כל מה שהפך את החיים ראויים לחיותם.

שרביטו עלה לתנוחת המוצא של לחש הפטרונוס.

הארי חשב על הכוכבים, התמונה שבמעט ועצרה את הסוהרסן אפילו בלי פטרונוס. אלא שהפעם, הארי הוסיף את המרכיב החסר, הוא אף פעם לא באמת ראה אותו אבל הוא ראה תמונות ואת הווידאו. כדור הארץ, בוער בכחול ולבן באור שמש מוחזר בעודו צף בחלל, בינות לריק השחור ולנקודות האור הבוהקות. כדור הארץ היה שייך לשם, לתמונה הזו, משום שהוא נתן לכל שאר הדברים משמעות. כדור הארץ הפך את הכוכבים למשמעותיים, עשה מהם יותר מאשר תגובות היתוך בלתי נשלטות, משום שהיה זה כדור הארץ שיום אחד יישב את הגלקסיה, ויממש את ההבטחה של שמי הלילה.

האם סוהרסנים ימשיכו להרע להם, לילדי ילדי הילדים, הצאצאים המרוחקים של המין האנושי, בעודם צועדים בין כוכב לכוכב? לא. ברור שלא. הסוהרסנים הם מטרדים קטנים, מחוירים באור ההבטחה הזו; לא בלתי הריגים, לא בלתי מנוצחים, אפילו לא קרוב. צריך לסבול מטרדים קטנים, אם היית מבני המזל וחסרי המזל שנולדו על כדור הארץ; כדור הארץ העתיק, כמו שיזכרו אותו יום אחד. זה מה שזה אומר, להיות חי, אם היית אחד מהקומץ הזעיר של הישועות התבוניות שנולדו בתחילת כל הדברים, לפני שהחיים התבוניים מימשו את כוחם. זה אומר שהעמיד העצום תלוי במה שעשית כאן ועכשיו, בימים המוקדמים של השחר, כשעדיין הייתה כל כך הרבה אפלה להילחם בה, ומטרדים זמניים כמו סוהרסנים.

אימא ואבא, חברותה של הרמיוני ומסעו של דראקו, נוויל ושיימוס ודין, השמיים הכחולים והשמש הבוהקת וכל הדברים המוארים, כדור הארץ, הכוכבים, ההבטחה, כל מה שהאנושות הינה וכל מה שהיא תהיה...

על השרביט, אצבעותיו של הארי נעו לתנוחת המוצא; הוא היה מוכן, כעת, לחשוב מחשבה חמימה ושמחה מהסוג הנכון.

ועיניו של הארי הביטו ישירות במה שנמצא מתחת לגלימה הקרועה, הביט ישירות בדבר שנקרא סוהרסן. הריק, הריקנות, החור ביקום, היעדר הצבע והחלל, חור הניקוז הפתוח דרכו חום התנקז מהעולם.

הפחד שהוא פלט גנב את כל המחשבות השמחות, קרבתו שאבה את העוצמה והכוח שלך, הנשיקה שלו תשמיד את כל מה שהינך.

אני מכיר אותך כעת, חשב הארי כשרביטו זע פעם, פעמיים, שלוש וארבע פעמים, בעוד אצבעותיו נעות בדיוק במרחקים הנכונים, אני מבין את טבעך, אתה מסמל את המוות, דרך חוק כלשהו של הקסם אתה צל שהמוות מטיל על העולם.

והמוות הוא משהו שלעולם לא אאמץ לחיקי.

זה דבר ילדותי ותו לא, שהמין האנושי טרם התבגר ממנו.

ויום אחד...

נתגבר על זה...

ואנשים לא יצטרכו להיפרד עוד...

השרביט עלה ופנה ישירות לעבר הסוהרסן.

"אקספקטו פטרונום!"

המחשבה התפוצצה מתוכו כמו סכר שנפרץ, זרמה במורד זרועותיו ולתוך שרביטו, פרצה ממנה כאור לבן בוער. אור שהפך גשמי, עטה צורה ומהות.

דמות עם שתי ידיים, שתי רגליים וראש, עומדת זקופה; החיה הומו סאפיינס, צורה של בן אנוש.

בוהק יותר ויותר ככל שהארי השקיע את כל כוחו בלחש, בוער באור בהיר יותר מהשמש השוקעת, ההילאים ופרופסור קווירל מכסים את עיניהם בתדהמה –

ויום אחד כשהצאצאים של האנושות יתפשטו מכוכב לכוכב, הם לא יספרו לילדים על ההיסטוריה של כדור הארץ העתיק עד שיהיו גדולים מספיק כדי לעמוד בה; וכשיגלו, הם יבכו לשמוע שדבר כמו מוות התקיים!

דמות האדם האירה באור חזק יותר מהשמש בצהרי היום, בוהקת כל כך עד שהארי הרגיש את החום על עורו; והארי שלח את כל ההתרסה שלו על צילו של המוות, פרץ את כל הסכרים בתוכו כדי לגרום לצורה הבוהקת לבעור יותר ויותר.

אתה לא בלתי מנוצח, ויום אחד המין האנושי יביא עליך את הקץ.

אני אביא עליך את הקץ אם אוכל, בכוח התודעה, הקסם והמדע.

לא אסתתר בפחד מפני המוות, לא כל עוד יש לי סיכוי לנצח.

לא אתן למוות לגעת בי, לא אתן למוות לגעת באלו שאני אוהב.

ואפילו אם תביא עליי את קיצי לפני שאביא עליך את שלך,

אחר ייקח את מקומי, ואחר,

עד שהפצע בעולם יירפא לבסוף...

הארי הוריד את שרביטו, ודמות האנוש הבוהקת דעכה.

לאט, הוא נשף.

כמו להתעורר מחלום, כמו לפקוח את עיניו אחרי שינה, מבטו של הארי עבר מהכלוב, הוא הביט סביב וראה שכולם בוהים בו.

אלבוס דמבלדור בהה בו.

פרופסור קווירל בהה בו.

שלישיית ההילאים בהתה בו.

כולם הביטו בו כאילו הרגע ראו אותו משמיד סוהרסן.

הגלימה הקרועה נחה ריקה בתוך הכלוב.